

[P. N. Petersen (Røjle).]

har ogsaa ved Haanden et Par Eksempler paa, hvor urimeligt de gældende Regler virker for Skatteydere med smaa Indtægter, hvor Erhvervsskatten ikke kan blive Genstand for Refusion fra Opholdskommunen, eller rettere sagt, hvor der ikke kan finde Nedsættelse Sted i Opholdskommuneskatten. I dette Tilfælde er det Vejlbys-Strib, der er Opholdskommune, og Middelfart, der er Erhvervskommune. Vi ser da, at f. Eks. den skattepligtige Indkomst paa 3 291 Kr. betaler i Erhvervsskat 93 Kr. 84 Øre, en Indkomst paa 3 807 Kr. maa betale 123 Kr. 58 Øre, en Indkomst paa 3 287 Kr. maa betale 93 Kr. 74 Øre, en Indtægt paa 3 664 Kr. maa betale 114 Kr. 34 Øre, og en Indtægt paa 3 454 Kr. maa betale 107 Kr. 55 Øre i Erhvervsskat. Lad mig saa endelig nævne en Skatteyder, der har forsømt at gifte sig, og som havde en Indtægt paa 4 849 Kr.; han maa betale 284 Kr. 18 Øre i Erhvervsskat til Fredericia.

Det er kun ganske faa Eksempler, men der er Tusindvis af Skatteydere Landet over, der er stillet nøjagtig paa samme Maade, medens de maa undvære de Goder, som Erhvervskommunerne yder deres Indvaanere. I Almindelighed maa disse Erhvervsskatteydere selv sørge for Vand, Gas, Elektricitet, Kloakanlæg o. s. v., medens Opholdskommunen maa sørge for Vejvæsen, Skolevæsen og Socialvæsen under de forskellige Former. Dertil kommer, at Vejen til Arbejdspladsen ofte er lang og besværlig, hvad der betyder ekstra Slid paa Cykel og Beklædning, og det er maaske Bolignøden i Erhvervskommunen, der har tvunget de paagældende til at søge et Hjem uden for Bygrænsen.

For Ejendomsbesiddernes Vedkommende er Forholdet jo det, at der i langt de fleste Tilfælde udredes større Ejendoms-skatter i Opholdskommunen end i Erhvervskommunen. Dels er de sognekommunale Skatter større, dels er der de amtskommunale Skatter, som Indbyggerne i Købstæderne jo ikke berøres af. Nu ved jeg meget vel, at man med en vis Ret kan sige, at de, der erhverver fast Ejendom uden for Erhvervskommunen, ved, hvad de gaar ind til; de kender disse Ejendoms-skatter til Amt og Kommune, hvorfor de naturligvis maa tage dette Forhold i Betragtning ved Prisen paa Ejendommen. Det er rigtigt, at dette kan siges med en vis Ret. Men ogsaa kun med en vis Ret, for de, der købte fast Ejendom før Krigen, kunde ikke paa dette Tidspunkt vide noget om den abnorme Prisudvikling, der har fundet Sted i disse hektiske Aar. De sognekommunale Skatter

retter sig jo efter Behovet, og naar Behovet er stigende, vil de kommunale Skatter ogsaa være stigende, og Ejendoms-skatterne vil stige i nøjagtig samme Forhold som de personlige Skatter. For Købstædernes Vedkommende er Ejendomsbeskatningen begrænset til $\frac{1}{6}$ af den gennemsnitlige Skatteudskrivning i de sidste 10 Aar. Derfor kan Erhvervsskatteyderne med Rette henvise til de særlige Byrder, som Ejendomsbeskatningen er Udtryk for, og som maa tages i Betragtning ved Bedømmelsen af deres særlige skattemæssige Stilling.

Alt i alt har Forholdene udviklet sig saadan, at alle Omstændigheder i skattepolitisk Henseende vender sig imod Erhvervsskatteyderne. Hvor fristende det end vilde være, skal jeg ikke indlade mig paa en nærmere Undersøgelse af Erhvervsbeskatningens Berettigelse i det hele taget. Det er jo den Opgave, som er tildelt Skattekommissionen, og som paa Forhaand synes at være uløselig, da det sikkert vil volde store Vanskeligheder at tilvejebringe og tilrettelægge et statistisk Materiale, der paa virkelig overbevisende Maade kan begrunde Erhvervsbeskatningen, fordi der er saa uendelig mange Forhold, som spiller ind.

Men alt dette ser vi ganske bort fra i det foreliggende Lovforslag, der kun søger at fjerne de værste Urimeligheder i Loven, dem, der er saa store, at de er til at føle paa. Det er jo i Virkeligheden ganske urimeligt at erhvervsbeskatte Indtægter, der svarer til en almindelig Levofod; maaske kan det forsvares, naar Indtægterne bliver saa store, at de giver sig Udslag i voksende Formuer, men det skal jeg af mange forskellige Grunde ikke udtale mig om. Jeg betragter en Lovgivning som den, der her er Tale om, som en ganske simpel Retfærdighedshandling over for Erhvervsskatteyderne og de paagældende Kommuner, da Prisudviklingen og Lønniveauet helt har forrykket Grundlaget og Forudsætningerne for Loven siden dens Tilbliven i 1937; og selv om jeg er ganske paa det rene med de modstridende Interesser, der gør sig gældende paa dette Omraade, tvivler jeg ikke om, at de saglige Grunde, der taler for Gennemførelsen af dette Lovforslag, er saa stærke, at disse modstridende Interesser naturligt vil fortone sig i en Erkendelse af Nødvendigheden af, at der bliver grebet ind over for Udviklingen paa dette Omraade.

Jeg skal med disse Bemærkninger endnu en Gang rette en Tak til den højtærede Minister og til de forskellige Ordførere i denne Sag, takke dem for den velvillige Behandling, de har lovet at gaa ind til, og saa maa